Andrey Tikhomirov

Slaveni Slovani

Indoeuropske migracije

Andrey Tikhomirov

Slaveni Slovani. Indoeuropske migracije

«Издательские решения»

Tikhomirov A.

Slaveni Slovani. Indoeuropske migracije / A. Tikhomirov — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-507839-1

Knjiga govori o drevnim migracijskim pokretima slavenskih naroda nakon što su napustili svoju indoeuropsku baštinu — regiju stepa Južnog Urala — Crnog mora.Knjiga govori o drevnim selidbenim pokretima slavenskih naroda nakon što su napustili svoj indoeuropski rodni kraj — regiju stepa Južnog Urala — Crnog mora.Knjiga govori o starodavnih migracijskih gibanjih slovanskih ljudstev, potem ko so zapustili svoje indoevropsko domovanje — regijo v stepah Južnega Urala — Črnem morju.

ISBN 978-5-00-507839-1

© Tikhomirov A.
© Издательские решения

Содержание

Bosanski jezik 6
Formiranje slavenskih naroda 6
Конец ознакомительного фрагмента. 14

Slaveni Slovani
Indoeuropske migracije

Andrey Tikhomirov

© Andrey Tikhomirov, 2019

ISBN 978-5-0050-7839-1
Created with Ridero smart publishing system

Bosanski jezik

Formiranje slavenskih naroda

Slavenski narodi temelje se na slavenskim jezicima koji pripadaju indoevropskoj jezičkoj porodici. Moderni Slaveni dijele se u 3 skupine: istočne, južne i zapadne. Bjelorusi, Rusi i Ukrajinci pripadaju istoku, Bugari, Bosanci, Makedonci, Srbi, Slovenci, Hrvati i Crnogorci na jugu, Kašubi (etnička grupa Poljaka koji naseljavaju dio Poljske Pomeranije – Kašubija), Lužani, Poljaci, Slovaci i Česi. Sada su to države u kojima je većina navedenih slavenskih naroda: Bjelorusija, Rusija, Ukrajina, Bugarska, Bosna i Hercegovina, Sjeverna Makedonija, Srbija, Slovenija, Hrvatska, Crna Gora, Poljska, Slovačka i Češka. Lužičani (lužički Srbi, Sorbijci, Vendi) žive u istočnoj Njemačkoj.

Slavenski narodi trenutno su raspoređeni u velikim područjima istočne i srednje Europe, Balkanskom poluotoku, Sibiru i Dalekom istoku. Teritorij njihove distribucije kroz istoriju značajno se promijenio. To se posebno odnosi na Ruse. U nekim dijelovima Evrope slavenski narodi su se asimilirali i nestali. Tako je bilo, na primjer, u istočnoj Njemačkoj, čija moderna toponimija svjedoči o drevnom slavenskom stanovništvu Brandenburga, Meklenburga, Saksonije i drugih susjednih regija. Još u 18. veku. Slavenski govor sačuvan je na Elbi (Slavenska Laba) u okrugu Lyukhov na rijeci Yetz. Tekstovi s kraja 17. – početka 18. stoljeća omogućuju nam suđenje o jeziku Lababa.

Slavenski su jezici povezani s ostalim indoeuropskim jezicima najstarijim korneslovim i oblikovnim. Slavenski su jezici naročito bliski grupi baltičkih (baltičkih) jezika, čak se ističe posebna slavensko-baltička zajednica (2—1 tisućljeća prije Krista). U još starijim vremenima slavenski jezici (4—3 milenijuma prije nove ere) najvjerojatnije su bili blisko povezani s iranskim jezicima. U 1. milenijumu nove ere Slavenski jezici stupili su u razne veze sa germanskim jezicima, kao i sa grčkim jezikom.

Od ne-indoeuropskih jezika posebno su bili značajni odnosi Slavena prema ugro-Fincima i turskim narodima, što se odrazilo na vokabular slavenskih jezika, posebno ruskog.

Jedna od najstarijih predslavenskih kultura je Luzitsky, smještena uz Vislu i Oder. Nalazi i artefakti kulture Lugice prostiru se do obale Baltičkog mora, na jugu dosežu gornju Visolu i Dunav, na zapadu – srednji tok Elbe, a na istoku – do Buga i gornjeg Pripjata. Najraniji spomenici luganske kulture datiraju još od bronzanog doba, krajem II milenijuma prije nove ere. e. Međutim, većina naselja Luga pripada sredini 1. milenijuma prije nove ere. e. Među njima je drevno selo smješteno na obali jezera Biskupinsko u blizini poljskog grada Poznana. Ostaci drvenih zgrada zbog vlažnosti tla dobro su sačuvani. Selo je bilo ograđeno moćnim odbrambenim zidom, sagrađenim od tri reda drvenih brvnara, iznutra ispunjenih glinom, zemljom i kamenjem. U selu je otvoreno osam paralelno popločenih ulica duž kojih su bile duge kuće. Raspored kuća u obliku ogromnih kolektivnih prebivališta, podijeljenih u sobe, ukazuje da su u njima živjele plemenske zajednice, unutar kojih je već postojala jasna podjela na porodice, ali porodice još nisu bile odvojene od klana. Među nalazima je i mnoštvo keramike iz različitih posuda.

Lužitska plemena bavila su se poljoprivredom. Kao rezultat iskopavanja pronađeni su ostaci drvenog orada, rožnate motike na drvenoj dršci, gvozdeni srpovi i jednostavne brusilice od kamenog zrna. Karbonizirano zrno raži, pšenice, ječma i graška pronađeno je i u naselju Biskupinski u Poljskoj. Od vlaknastih biljaka bio je poznat lan. Nalazi napravljeni u tim kućama ukazuju na nepostojanje bilo kakve primjetne diferencijacije njihovih stanovnika. Isti zaključak treba izvući iz razmatranja pogrebnih spomenika ove kulture, koji se razlikuju jednoliko i u tom su pogledu potpuno različiti, na primjer, od grobljanskih grobalja u Skiti, gdje postoji oštra imovinska diferencijacija pokopanih. Plemena luguške kulture spaljivala su svoje mrtve, s naknadnim ukopom žara s pepelom na “pogrebnom polju” – obredu vrlo karakterističnom za stare Slavene.

U I milenijumu pre nove ere. e. među plemenima luga kulture željezo u potpunosti raseljava kamen, a potom i broncu, od koje se počeo praviti samo nakit. U 7—6 vijeku. Pne e. metalurgija gvožđa proširila se među plemenima lugačke kulture, koja je metodom sirovog gvožđa vađena iz lokalnih močvarnih ruda. Plemena luga kulture izrađivala su razna jela od gline (često pokrivajući njenu površinu glazurama), figure životinja i ptica, dječije igračke itd.

U ekonomiji stanovništva Luga značajno mjesto je zauzelo i domaće stočarstvo. U naseljima ima mnogo kostiju domaćih životinja, a posebno kosti goveda. Poznati su sahrani luzičke kulture. Mrtvi su spaljeni, a ostaci spaljivanja zatvoreni u glinene posude, prekriveni krošnjama i stavljani u rupe. Takve posude sa ostacima izgaranja leša nazivaju se urne. Mali broj stvari bio je postavljen u blizini urna i posuda, navodno s hranom. Takva se groblja nazivaju "polja sahrane" ili "polja sahrane". Obred sahrane u urnama kasnije je postao rasprostranjen među Slavenima i neslavenskim plemenima istočne Europe u prvoj polovini prvog milenijuma A.D. e.

U vezi s kulturom Luge bila je i druga praslavenska kultura – kultura Crne šume, koja je zauzimala međuprostor srednjeg Dnjepra i Gornjeg Buga i imenovala naselje Black Forest u slivu Inguleta, desnoj pritoci Dnjepra. U naseljima ove kulture koja datiraju još od starijeg željeznog doba nalazi se mnogo rožnijih i koštanih motika, oruđa za obradu kože, koštanih strelih, strelica, psalma s štapa i keramike. Mnogo materijala kulture Crne šume sakupljeno je u naselju Subbotinsky. Materijali ovog naselja svjedoče o širokom razvoju zanatske proizvodnje. Uz zanate izrađene od kostiju i keramike pronađeno je više od dvije stotine fragmenata livarskih kalupa koji su služili za lijevanje nakita i Kelta, gvozdene stvari. Kultura crne šume karakteriše veliki broj grobnica dvije vrste – nasipi i bezkurgani. Sahrani kao i brojni drugi elementi kulture bliski su spomenicima luzitske kulture.

Krajem 1. milenijuma prije nove ere. e. Kao rezultat napredovanja prema jugu pomorskih plemena i drevnih Nijemaca s Jutlanda, na mjestu Glužitske kulture razvila se prževarska kultura, čija je teritorija bila mnogo šira. Razlozi ovog kretanja kpoka ostaju nejasni. Naselja Przeworsk bila su smještena na povišenim mjestima. Ljudi su živjeli u kolibama, bavili se poljoprivredom i stočarstvom. U kulturnim slojevima naselja Pshevor nalaze se gvozdeni srpi, sjekire, plugovi i veliki broj štukaturne keramike. Smatra se da je podjednako pripadao i drevnim Slavenima i drevnim Nijemcima. Štoviše, nemoguće je teritorijalno podijeliti ovu kulturu na slavenski i germanski dio, na dvije regije, jer su u to vrijeme, na prijelazu naše ere, i germanska i slavenska plemena često mijenjali svoj položaj, živjeli u prugama i elementi njihove kulture su se miješali. Kulture koje smo opisali u 1. milenijumu pre nove ere e. približno daju predstavu o teritoriju formiranja starih Slavena. Međutim, ne može se reći koja je od tih kultura bila najstarija slavenska kultura, iako su u prošlosti bili vrlo odlučni pokušaji povezivanja jedne od njih sa Slavenima.

U drugom veku Pne e. između gornjeg toka Zapadnog Buga i Srednjeg Dnjepra, to jest u južnom delu Belorusije i u šumsko-stepskoj Severnoj Ukrajini, tik do Kijeva na jugu i Brjanskog na severu, javlja se Zarubina kultura. Vjeruje se da su centri formiranja te kulture bili u zapadnom dijelu ove teritorije. Četiri stotine godina, plemena Zarubinets bila je jedina i brojna populacija šumsko-stepskog Dnjepra i Polesije, odnosno onih teritorija koje se u istočnoj Europi smatraju drevnim slavenskim zemljama. Ta je kultura apsorbirala tradicije niza predslavenskih kultura, razvijenih na njihovoj osnovi i na teritoriji koju su zauzele.

Naselja Zarubinetske kulture bila su locirana na strmim obalama rijeka, ojačanih tynom. Ljudi su živjeli u pravokutnim prizemnim kućicama. Od početka naše ere, pravokutni polusjepanici, sa sljemenitim krovom, kaminom ili peći, postali su prevladavajući tip stanova. Ova vrsta prebivališta sačuvana je do srednjeg vijeka, bez gotovo nikakvih promjena u većini slavenskih plemena. U blizini su bile podrumske jame. Osnova gospodarstva bila je uzgoj mota i domaće stočarstvo. Ljudi su uzgajali krave, konje, ovce i svinje. U naselju Čaplinski otkrivene su željezne sjekire, srpi, grede za žito, strijele, harpune i ribolovne kuke, puno nakita i keramike.

Ipak, najkarakterističnije za ovu kulturu su takozvana polja pogrebnih žurnala. Ovaj je obred bio poznat i kod starih Slavena, a na prijelazu naše ere postaje dominantan. U blizini Kijeva poznata su dva velika groblja – Zarubinetsky i Korchevatovsky. Iskopavajući ih, arheolozi su se sreli uglavnom spaljenim kostima i keramičkim posudama. Pored toga, tu su i željezni noževi, brončani broševi (kopče), igle i narukvice. Ponekad naiđu na željezne vrhove koplja. Među arheološkim materijalima Zarubinetske kulture često se nalaze rimske i keltske stvari koje svjedoče o povezanosti drevnih Slavena s Crnim morem i zapadnom Europom. S vremenom, plemena Zarubinetske kulture napreduju prema sjeveru u zemlje baltičkih država, donoseći elemente njihove kulture i, prije svega, brojne proizvode od željeza karakteristične za Zarubinetsku kulturu. Plemena Zarubinets savladala su u to vrijeme savršenu proizvodnju željeza.

Martynov A.I. u knjizi "Arheologija SSSR-a", izdavačka kuća "Viša škola", M., 1973, str. 243. piše: "Gvožđe ih je iskopavalo iz močvarskih ruda. Taljenje se vršilo u malim pećima iz sirog gvožđa. Predmeti od gvožđa vrlo su raznoliki: noževi, sjekire, dlijeta, klinovi, dlijeto, srpovi, pletenice ružičastog lososa, strelice i strelice i sl. bit i kuke za ribolov.

Moderna arheološka istraživanja dokazuju da je domovina Indo-Europljana regija Južni Ural gdje su se formirali kao jedinstvena jezična grupa.

Zajednice se stvaraju, najprije na temelju zajedničkog porijekla – rođenja djeteta, a kako se tržišni proizvodi povećavaju, nastaje velika obiteljska zajednica koja se sastoji od fratrije, tj. nekoliko rodova. Zatim susjedna zajednica u obliku plemena, sljedeći korak – sjedinjenje plemena, što vodi, sa svoje strane, formiranje naroda, a potom i države. Ali za svaku zajednicu potrebna je i zajednica interesa, u ovom slučaju zaštita metalurga i njihovih proizvoda. Tako su postojala naselja drevnih metalurga, a posebno arkaimska kultura Južnog Urala. Slična naselja pronađena su u Evropi, u Njemačkoj u blizini Drezdena i Lajpciga, kao i u Austriji i Slovačkoj, mlađoj od 7 hiljada godina. Nakon prestanka korištenja prirodnih resursa, naselja su "zatvorena", nasipi i nasipanja ostataka stanova.

Zemlja gradova uvjetni je naziv teritorija na Južnom Uralu, unutar kojeg su pronađeni drevni gradovi i utvrđena naselja sintaške kulture srednjeg brončanog doba (oko 2000. godine prije Krista), jedna kultura.

Naselja su otkrivena u 70-ima – 80-ima. XX vek. Jedan od prvih pronađenih arheoloških kompleksa bilo je drevno naselje na rijeci Sintashty (pritoka Tobola), zbog čega je i samo naselje dobilo ime po rijeci Južni Ural. Ubrzo nakon otkrića drugih gradova, arheolozi su počeli koristiti termin "kultura Sintašta". Ova "država" nalazi se u regionu Čeljabinsku, regiji Orenburg, Baškortostanu i severnom Kazahstanu. Gradovi se nalaze na teritoriji promjera 350 km.

Sva naselja ujedinjena su sličnom vrstom strukture, organizacijom urbane infrastrukture, građevinskog materijala i vremenom postojanja. Kao i istu topografsku logiku. Utvrđenja su jasno vidljiva na fotografijama iz zraka. Nakon 4.000 godina, skeleti gradova očito se pojavljuju na pozadini prirodnog krajolika, obrađenih polja. Dolazi do svijesti o vještini inženjera koji su dizajnirali i stvorili takve gradove sistema. Gradovi su bili najpogodniji za život. Prvo, pružali su zaštitu od vanjskih neprijatelja, i drugo, u gradovima su izrađivane prostorije za život i djelo obrtnika, sedlara, lončara i metalurga. Unutar gradova se nalazi olujna kanalizacija koja izvodi vodu iz naselja. U blizini gradova uređena su groblja, građene su olovke za životinje. Sva utvrđena naselja napravljena su u tri različita oblika: okrugla (8—9 komada); ovalni (oko 5); pravougaon (oko 11). Izraz "zemlja" na odgovarajući način karakterizira lokaciju gradova. Pored činjenice da su sva utvrđena naselja sagrađena na kompaktnom teritoriju istovremeno, u istom stilu i koristeći ista inženjerska rješenja, vidljivi su slični materijali, druga objedinjujuća svojstva.

Na golemoj teritoriji stepa u antičko doba zapadno od Urala živjela su plemena takozvane Srubnaya, a na istoku Andronova kultura, koja je posljednja pokrivala područje od Urala do Altaja i Jeniseja. Andronoviti, koji su govorili jednim od dijalekata drevnog iranskog jezika (indoeuropska grupa), odgajali su stoku i sitnu stoku, konje, bavili se ribolovom. Na južnom Uralu identifikovani

su i tragovi poplavne poljoprivrede. Andronovo društvo se smatralo prilično zaostalim i arhaičnim, o čemu svjedoči, posebno, siromaštvo njihovih sahrana. U grob su, zajedno s pokojnicima, obično stavljali keramike, brončani nakit, rjeđe oruđe i oružje.

Prema Videvdatu (prva knjiga Avesta, zbirka svetih knjiga drevne iranske religije, svojevrsni iranski nastavak Veda), praroditeljica starih Iranaca je Airyanem Vaejah (Avest. Airyanem Vaejah, "Arijevski svemir"). Ova je država opisana kao beskrajna ravnica kroz koju teče prekrasna rijeka Daitya (Vahvi-Datiya).

Indoeuropska plemena kretala su se od istoka ka zapadu i poput snijega koji pada sa neke planine pometla su sve na svom putu, uzimajući one koji su se pridružili njihovim plemenima. Njihov rodni dom, u kojem su se formirali kao jedinstvena jezična grupa, bili su stepe stepe crnomorske regije – južnog Urala.

U Avesti, bog Ahura Mazda (izuzetno upućen svećenik) savjetuje legendarnog bezgrješnog kralja drevnih Arijaca (Indo-Europljana) Yime da stvori divovsku ogradu – Varu, a tamo će za ovu ogradu staviti "sjeme svih mužjaka i ženki koje su najveće na ovoj zemlji i sjeme svih rodova goveda i sjeme svih biljaka. I raditi sve u paru, dok ljudi budu u Varu … " Legendarna Vara sastojala se od 3 kruga, zatvorena jedan u drugom. Iz ekstremnih je vršeno 9 prolazaka, od sredine – 6, od unutrašnjih – 3. I na ovom teritoriju ograđenog od zlih vjetrova, Yima je izgradio 18 ulica i stvorio prozor iznad vrha – nešto poput dimnjaka za dim. Pokrovitelj kovanja u slavenskom poganskom panteonu bio je kovački bog Svarog (sanskrit. "Svarga" – nebo). Slika Svaroga bliska je grčkom Hefestu i Prometeju.

Sunce – Da – Bog – u slavenskoj je mitologiji mislio kao Svarogov sin. Drevni slavenski bog – Dazhdbog – nosilac sreće, najvjerovatnije simbolizira kišu, na primjer, na slovačkom dažď (čitaj "dazhd") – kišu. "Duva vetar" analogija je čoveka koji duva iz usta. "Slepa kiša" znači da pada kiša i sunce sija, pa se ispostavlja da je to kao da kiša "ne vidi" i odlazi tamo gde sunce sija. U kršćanskom narodnom kalendaru Svarog se pretvorio u svece Kozmu i Demjana – zaštitnike kovača i ženidbe. Sama prisutnost bogova – zaštitnika kovanja – ukazuje na drevnost njegovog nastanka. Uz riječ "Svarog", riječ "Svastika" (Skt.) Idiomatski je slična – križ s krajevima savijenim pod pravim uglom, jedan je od najstarijih ukrasnih motiva pronađenih među narodima Indije, Kine, Japana, gdje je znak svastike također imao vjerski značaj. Uporedite i slavenske reči "kuhati", "zavarivati". U stepama Ural-Altaja, kovanje je već postiglo značajan razvoj među skitskim plemenima sjevernog Crnogorskog područja (7—4 vijeka prije nove ere), kao i među Sarmatima i Slavenima poznatim u IV – VI stoljeću. pod imenom mravi. U 10—11 veku. proizvodi od gvožđa i čelika u Rusiji bili su rasprostranjeni i imali su raznoliku primjenu. Drevni metalurzi obično su koncentrirali u svojim rukama i topljenje željeza iz močvarske rude, takozvano "kuvanje" željeza, kao i izradu raznih proizvoda od željeza, kao i kovanje bakra, kositra, srebra i zlata, posebno u nakitu. Upotrebljeno je ognjište, gdje su gomile močvarne rude odozdo i dolje prekrivene ugljenom, koji se zapalio i zagrijavao do željene temperature. Rastaljeno gvožđe izlilo se na dno ognjišta i formiralo viskoznu masu (grlice). Kovač ga je uzeo klještama, a zatim ga, kovanjem čekićem na nakovnici, dao proizvodu željenog oblika, izbio šljake s površine i smanjio poroznost metala. Razvoj željeza doveo je do značajnog skoka u razvoju. Pored toga, ležišta kositra i bakra, kao i njihova legura bronce, u staništu drevnih Indo-Europljana praktično nisu bila, uvezena su s drugih teritorija. Željezne rude bile su raširenije od bakra i kositra, gvožđe rude nastale su u velikim količinama pod utjecajem mikroorganizama u močvarama i stajaćim vodenim tijelima. A područje rasprostranjenosti drevnih Indo-Europljana upravo je obilježilo obilje jezera i močvarnih područja. Za razliku od bakra i kositra, u stara vremena se gvožđe izvlačilo svuda iz smeđe rude gvožđa, jezera, močvara i drugih ruda. Preduvjet za široku primjenu metalurgije željeza bila je upotreba sirovog sira, pri kome se redukcija željeza iz rude postiže na temperaturi od 900 stupnjeva, dok se željezo topi samo na temperaturi 1530 stepeni, da bi se željezo dobilo sirovim postupkom, ruda se drobila, kalcificirala na otvorenoj vatri, a zatim u jama ili male glinene žarišta na kojima je položen drveni ugljen, a zrak je puhao mehom, obnovljeno je

željezo. Na dnu peći nastao je vrisak (uporedite Krišna iz sanskrita, lit. – "mračno, crno", jedan od poštovanih bogova u hinduizmu). – grudica poroznog, tijesta i teško onečišćenog željeza koje je potom moralo biti podvrgnuto ponovljenom vrućem kovanju. Žvrljavo željezo bilo je uočljivo po svojoj mekoći, ali već u davnim vremenima otkrivena je metoda dobivanja tvrđeg metala otvrdnjavanjem željeznih proizvoda ili njihovim cementiranjem, odnosno kalciniranjem u koštanom ugljenu u svrhu karbonizacije. Kovačnica – peć za proizvodnju željeza u postupku proizvodnje sira bila je plitka jama u tlu, u koju se zrak s mehova dovodio pomoću glinenih cijevi, što primjećujemo u drevnim rekonstrukcijama Arkaima, Kvintana, Goloringa i drugih sela. Naknadno su se ovi građevinski planovi počeli smatrati svetim i reproducirali su se u različitim varijantama križa, uključujući oblik svastike, primitivna domnica izgledala je poput cilindričnih konstrukcija izrađenih od kamena ili gline, suženih prema gore, otuda i pojava svastike, križa s krajevima savijenim pod pravim kutom. Odozgo su bili uređeni kanali u koje su bile umetnute glinene mlaznice, na njih su bile pričvršćene kožne krznene krpe, i uz njihovu pomoć zrak se dovodio u peć. Ovi su dizajni ličili na različite vrste križeva, koji su kasnije obožavani u hinduizmu, budizmu, kršćanstvu.

Sjevernoindijski grad Varanasi (naziv Var spominje se u nazivu grada, pojavio se oko 7. vijeka prije nove ere), također poznat kao Benares, još uvijek je mjesto hodočašća hindusa, postoji i masovna kremacija mrtvih. Leševi vjernika spaljivani su pred očima. U antici je to bilo iu varsima: sveštenici s rogovima na glavi i s krilima iza leđa spaljivali su mrtve – to je prototip pakla. I sami su pokojnici to željeli, budući da se vjerovalo da će vatrom odmah krenuti u nebo bogovima.

Najstarije knjige Veda i Avesta (uporedite: slavenske riječi "znati" i "vijesti") zapravo su osnovna osnova za većinu religija koje postoje danas. Nazivaju se i najstariji deo Avesta-Gata (Ghats) – planine na poluotoku Hindustan u Indiji (zapadni i istočni Gati), kao i stara ruska reč "ghat" – podovi izrađeni od trupaca za prolazak, prolazak kroz močvaru, močvaru. Ghats – stepenici nasipa u Varanasiju, spuštajući se do Gangesa, tamo su spaljena tijela mrtvih. Sve su ove riječi istog porijekla.

Križ je bio poštovan u predkršćanskim kultovima. Njegove su slike otkrivene tokom arheoloških iskopavanja u različitim dijelovima svijeta, posebno u Južnoj Americi i na Novom Zelandu. Utvrđeno je da je služio kao predmet štovanja drugih naroda kao simbol vatre, koji je prvobitno dobijen trenjem dva ukrštena štapa, simbol sunca i vječnog života. Već u antici, kako bi smanjili talište metalurga, počeli su koristiti fluorite (fluorspar, fluoriti dolaze u različitim bojama: ljubičasta, žuta, zelena, rijetko bezbojna) i mogli su primati čelik na temperaturi 1100 – 1200 stepeni, umjesto 1530—1700 stupnjeva, što nam je omogućilo da trošimo manje goriva (drva ili uglja) tokom proizvodnje čelika, dobivajući vrlo izdržljive proizvode od željeza.

Prema Priči o prošlim godinama, Kijev su osnovala braća Kiy, Schek i Horeb i njihova sestra Lybed. Kuyavia je povijesna regija u Poljskoj, u gornjem toku rijeke Notets i u srednjem toku rijeke Visle, u 1. tisućljeću glavno stanovništvo Kuyavia bili su Kuyavians, odakle je i naziv regije, Kuyavia je jedna od zapadnoslavenskih plemenskih skupina koja je uključena u formiranje poljske nacionalnosti. Cuiabia ili Kuyavia – naziv grada Kijeva u arapskim izvorima X veka (Ceyhani i drugi). Obraz je češki (češki. Čech, usporedite "štuku" sa slovačkom. Šťuka, pročitajte "štuka"), legendarni predak Čeha. Khoriv je Horvat (hrvatski. "Horvat", poljski. "Horvath"), legendarni predak Hrvata, "bijelih Hrvata" koji su živjeli izvorno u gornjem Dnjestru. Lybed (ukrajinsko: "Lebed", bjeloruski. "Lebed", poljski. "Babędź", češki: "Labuť") je historijska regija na jugoistoku moderne Ukrajine, gdje je, možda, žena koja nosi totemsko ime Lebed vodila slavenska plemena., ovo se područje spominje u mađarskom eposu.

U 2—3 veka. među ranoslavenskim plemenima dolazi do značajnih promjena. Oni su, s jedne strane, povezani sa širenjem teritorija slavenskog svijeta i njihovim daljnjim prodorom na područje Baltika i drugih naroda. A s druge strane, Slaveni su bili podložni političkom i kulturnom utjecaju s juga, od Sarmataca, Gota i drugih plemena, čija su se doseljavanja neprestano mijenjala zbog početka velikih migracija naroda i upada varvara unutar Rimskog carstva.

Sredinom 1. milenijuma prije nove ere. e. dolazi do intenzivnog doseljavanja slavenskih plemena na područje istočne i južne Europe. U 5. veku započinje kolonizacijski pokret Slavena južno od Karpata. Za 5 in. naseljen Dakijom i Panonijom. U 6. vijeku Slavenska plemena naseljavaju Balkanski poluotok. Događa se intenzivno naseljavanje istočnih Slavena (Mrava), a kretanje stanovništva uočeno je na području obala Elbe, Visle i Baltika.

"O Češku" (Iz knjige Aloisa Iraseka "Stare češke legende", ARTIA, Prag, 1975., str. 13—16): "Iza Tatre (Tatre – planinski lanac u Poljskoj i Slovačkoj – napomena), u dolini Privislin, ležao je od davnina hrvatska zemlja (što znači "Bijela Hrvatska" – napomena), dio velike slavenske zemlje. Na toj su hrvatskoj zemlji živjela brojna plemena, povezana jezikom, običajima i običajima. I dogodilo se tako: neprijateljstvo i krvava svađa prošla su između tih plemena. između zemlje i zemlje. "Uskrsli klan za klanom, borili se protiv svojih i istrebili druge Gospodine prijatelju. Tada su se dva brata iz moćnog klana, Čeh i Lech, zavjerila da napuste rodnu zemlju, oskvrnuta svađama, pa su jedno drugom rekla: "Tražit ćemo nova mjesta u kojima bi naš klan mogao živjeti i raditi mirno." Također smo naučili od naših predaka oni su s ljubavlju obrađivali zemlju, sejali je raznim žitaricama, uzgajali stado konja, stada krava i ovaca. Tako su i odlučili. Pozvali su cijelo svoje pleme, prinosili žrtve bogovima, uzeli slike svojih djedova sa sobom i, oprostili se sa zemljom svojih očeva, otišli prema zalasku sunca, u nepoznate zemlje. I dolazi trka za trkom, i u svakoj je bilo mnogo porodica, i svi su bili među sobom prijatelji i rođaci. Ispred su bili stražari i naoružani ljudi, a potom sive brade, ali drzni i snažni Čeh i njegov brat Lech, okruženi starješinama i precima – svi na konju. Dalje su se protezali starci, žene i djeca – neki na kolicima, neki na konjima; stada su lutala, a opet su naoružani ljudi hodali iza svih. Isprva su doseljenici prolazili kroz zemlje u kojima su živela povezana plemena. Kad su prošli granicu hrvatske zemlje i prešli preko rijeke Odre, ušli su u nepoznate planinske zemlje. A tamo, i dalje, u dolinama Laba, još su nailazili na sela čiji su stanovnici govorili svojim jezikom. Ali kada su prešli ovu rijeku, ušli su u pustinjsku zemlju, gdje su se sela susretala samo povremeno i dalje stajala odvojena. Stanovnici su ovdje govorili nerazumljiv jezik i bili obučeni u životinjske kože; malobrojni, ali hrabri i ratoborni, upoznali su vanzemaljce s oružjem u rukama. Cech i Lech sa svojim ljudima istrebili su ih, pljačkali siromašne kolibe i zemljane staze i šetali šumama sve dalje i dalje. Cesta je bila neprobojna gustina, prelazi preko močvarnih livada i močvara, obrastali trskom i sedrom, mahovinom i grmljem bili su teški. Uveče su putnici palili vatre i palili ih do jutra, tako da je svjetlost koja je osvjetljavala šumski mrak uplašila podmukle, žestoke životinje. Tako su stigli do treće velike rijeke, Vltave koja je tekla kroz guste divljine, a kad su je prešli, cijeli se narod počeo žaliti da teškom putu nije kraj i da za njih nema odmora. Ovdje je Cech pokazao na visoku planinu, plavu nad nepreglednom ravnicom, i rekao: – Idemo u podnožje ove planine; mi i djeca i stoka ćemo se odmarati tamo. Krenuli smo i stigli do brda Rzhip, smjestili se u podnožju. Preci i starješine pregledali su okolne zemlje i ustanovili da su plodna. U zoru se Čech probudio i prošetao sam, još uvijek pun sumraka, pospan u šumi do vrha planine Rzhip. Bilo je jutro kada se popeo na planinu. Ogromna prostranstva ogromnog kopna protežu se pred njim: tik do planina koje u daljini postaju plave, široka ravnica protezana šumom i grmljem, livadama i poljima kukuruza. Rijeke su blistale među bujnim zelenilom, poput prolivenog srebra. Prestor Cech radovao se pogledu plodne zemlje i razmišljao o tome što će ih poslati bogovi i šta očekuje u budućnosti njegovu generaciju i buduće generacije. Odstupivši, ispričao je ljudima sve što su vidjeli. Sledećeg dana, mnogi su obišli planinu, želeći pregledati čitavu ravnicu. Ono što su vidjeli, dopalo im se: rijeke, koje obiluju ribom, plodno zemljište i čitav pogled na tu zemlju. I najavili su da je zemlja pogodna za naseljavanje. Trećeg jutra, čim se sunce pojavilo iza šume, Cech je pozvao brata i starješine i naredio im da sazovu narod. Kad se s njima popeo na neko visoko mjesto, odakle je bila vidljiva cijela zemlja, rekao im je ovako: "Nećete se više žaliti, jer smo našli zemlju u kojoj ćemo sada živjeti i naseljavati se." Vidi, evo zemlje koju smo tražili. Pričao sam ti o njoj i obećao joj. Ovo je naša obećana zemlja, bogata medom, bogatom zvijerima i pticama. Ovdje ćete imati puno svega. Na takvoj ćemo se zemlji suprotstaviti svim neprijateljima. Evo zemlje pred vama! Samo ona nema ime; razmisli o tome kako ćemo je

nazvati. “Neka vaše ime bude vaše!” – uzviknuo je kao da je prijedlogom bogova starac s dugom bijelom bradom, najstariji od predaka. I odmah su svi, starješine i ljudi, u jedan glas ponovili: – Svojim, imenom vašim! – Neka se zove na vas! Cech je kleknuo po volji čitavog Češkog naroda i poljubio zemlju, novu domovinu njegovog plemena. A onda, ustajući, ispruži ruku preko goleme ivice, blagoslovi ga i uzbuđeno reče: “Pozdrav tebi, sveta zemlja pripremljena za nas!” Budite zdravi, čuvajte nas neozlijeđeni i množite nas iz generacije u generaciju sada i zauvijek! Radosno je stavio drvene djedove na zemlju da su ih donijeli iz daleke domovine u snježnobijelom pokrivaču i zapalili veliku vatru pred njima. “I zahvalili su bogovima i smirili njihovu vatrenu žrtvu i radovali se svi, od malih do velikih.”

U legendama “O Libušu”, “O Prhesemyslu”, “O Libušinim proročanstvima”, “Rat za devojčice”, itd. legende o Amazonima (od starogrčkog. “prsa”).

Slavenska plemena kretala su se od istoka ka zapadu i poput snijega koji pada sa neke planine pometala su sve na svom putu, uzimajući one koji su se pridružili njihovim plemenima. Njihov rodni dom, u kojem su se formirali kao jedinstvena jezična grupa, bili su stepe stepe crnomorske regije – južnog Urala.

Europska paleogenetika utvrdila je da su prvi narodi u Europi nastali zahvaljujući bračnim zajednicama između migrantskih nomada iz ruskih stepa kaspijskog regiona i žena poljoprivrednika koji žive u sjevernoj Europi, navodi se u članku objavljenom u časopisu Antikvitet. “Prvi put smo uspjeli kombinirati genetske podatke i podatke o migracijama i prehrani drevnih ljudi, izračunati iz frakcija izotopa stroncija, kao i lingvističke podatke. Pokazali smo da su migranti iz kaspijske regije uglavnom muškarci koji su se udavali za lokalne žene iz seljačkih porodica.””, Rekao je Kristian Kristiansen sa Univerziteta u Geteborgu (Švedska). Kaspijski korijeni Evrope. Danas lingvisti i istoričari govore o dve najobimnije prihvaćene hipoteze o poreklu indoevropske jezičke porodice – o “anatolskoj” i “kaspijskoj”. Prema prvom od njih, zajednički predak indoeuropskih jezika podrijetlo je na području moderne Turske, u Anatoliji, dok drugi prenosi zavičaj te jezične porodice u kaspijske stepe, gdje su živjeli predstavnici takozvane “pit kulture”, plemena nomadskih stočara. Nedavna genetička istraživanja, uključujući i one provedene u Rusiji pokazuju da je kaspijska hipoteza bliža istini od turske “konkurencije”. DNK poređenja drevnih ljudi pokazuju da su stanovnici stepa Crnog mora i Kaspijskog jezera brzo zamijenili autohtone stanovnike Srednje i Sjeverne Europe prije otprilike 7—5 hiljada godina, uspostavljajući takozvanu “kulturu bojnih sjekira” čiji se predstavnici danas smatraju prvim “pravim” Europljanima. Prema autoru tog otkrića, Eske Willerslev sa Univerziteta u Kopenhagenu, Danska, “bili smo zadivljeni kako su brzo predstavnici jamske kulture zamijenili prve farmere u Europi. Njihovi genetski tragovi praktično su odmah nestali iz općeg genskog bazena Europljana i DNK migranata. “Sve je to ukazivalo na masovno” preseljavanje naroda”, a ne na postepeno premještanje određenih grupa tih ljudi u Evropu.” Pokušavajući razumjeti kako se to dogodilo, Willerslev, Kristiansen i njihove kolege objedinili su sve danas dostupne podatke o tome kako su živjeli Europljani i tko su bili prije i nakon pojave kulture borbenih sjekira, prvih “pravih” Indo-Europljana. Ključ za otkrivanje tajni povijesti prvih Europljana bili su jezični podaci i zubi prvih predstavnika kulture borbenih sjekira. Dentalni anali. Lingvisti, kaže Christiansen, skrenuli su pažnju na činjenicu da mnoge riječi u jezicima modernih i izumrlih naroda Europe povezane sa poljoprivredom nisu porijeklo indoeuropske. To upućuje na to da su ih pozajmili nakon što su preci Evropljana ušli na teritoriju potkontinenta i da su kontaktirali s “domorocima” i živeli s njima. A evo zuba? Kako objašnjavaju naučnici, udio izotopa određenih supstanci, na primjer stroncija, u caklini zuba u velikoj mjeri ovisi o mjestu vlasnika tih zuba u djetinjstvu. To vam omogućava da odredite domovinu osobe, pa čak i njegovu prehranu u djetinjstvu, s prilično velikom točnošću, jer su frakcije izotopa stroncija u pitkoj vodi u različitim dijelovima Zemlje i dušika u različitim vrstama hrane vrlo različite. Naučnici su, nakon analize udela stroncija i dušika u zubima koji su pronađeni u kulturi “bojne sekire” u Nemačkoj, otkrili da žene sahranjene u njima dolaze iz drugih krajeva zemlje, često 40—50 kilometara udaljenih od kolica, i da su jele potpuno

drugačiju dijetu u detinjstvu i mladosti. Ovo sugeriše da su se migranti iz kaspijske regije vjenčali sa predstavnicima drugih plemena, pretpostavljajući da žive u plemenima prvih farmera. Prema naučnicima, nomadi bi mogli i da ukradu mladenke iz svojih porodica i stupe u mirne kontakte s njima. U prilog tome govore i drevne legende Indo-Europljana koje su do naših vremena preživjele u pričama baltičkih naroda, a koje se često odnose na takozvanu "crnu mladost" – grupe od nekoliko desetaka mladića i dječaka, obično mlađih sinova koji su napustili svoja rodna plemena da bi pronašli sreću sa strane.. Sve to, prema Willerslev i njegovim kolegama, sugerira da su predstavnici kulture Yamnaya brzo kolonizirali sjever Evrope zbog činjenice da su sklopili brakove sa ženama lokalnih plemenskih farmera. Nomadi su usvojeni iz "domorodaca" dela poljoprivredne tradicije, tajne proizvodnje piva i kuhanja, a zauzvrat su im preneli tajne stočarstva, monogamne porodične tradicije i nove rituale sahrane, kao i gene koji su dozvolili svojoj deci da piju mleko.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.